

· CAPITOLUL UNU ·

MONSTRUL DIN MODELUL 3

Aproape zi de zi, Charlie Benjamin devenea tot mai convins că el era cel mai singuratic puști de pe planeta Pământ. Școala o făcea doar el singur, în casa lui, situată pe o strada liniștită, dintr-o comunitate îngrădită*. Deși toate casele arătau aproape la fel în exterior, existau mai multe modele diferite dintre care un cumpărător ar fi putut alege.

Familia Benjamin locuia într-o casă modelul 3.

— Modelul 3 este modelul superior, îi spunea adesea tatăl lui Charlie. Era un om cu pretenții care purta pretențiosul nume de Barrington. Modelele 1 sunt, în mod evident, prototipuri — cu cât se vorbește mai puțin despre modelul 1, cu atât mai bine.

* Comunitatea îngrădită este o formă de comunitate rezidențială în care accesul pietonilor, bicicletelor și automobilelor este supus controlului. Uneori, perimetrul acestor comunități este delimitat de garduri. (N.tr.)

Modelele 2 sunt ceea ce rezultă atunci când reconstitui un lucru prea repede. De cele mai multe ori, ca să faci un pas înainte, faci *doi* înapoi. Și așa ajungem la modelul 3 — simplu, solid și *de încredere*.

Modelul 3 era temnița lui Charlie.

Pentru cei treisprezece ani ai lui, părea cam scund, părul lui de culoarea nisipului era tot timpul ciufulit, iar obrajii și nasul îi erau pulverizați cu pistrui. Coatele și genunchii îi erau remarcabil de lipsiți de zgaibe și, practic, nu avea nici măcar o vânătaie, toate acestea datorându-se insistenței bine-intenționate a mamei sale de a-l ține în casă.

— Este o lume nesigură, îi spunea ea adesea. Aici înăuntru te pot proteja, dar o dată ieșit...

După aceste vorbe, mama lui clătina întotdeauna din cap cu gravitate, ca și cum grozăviile vieții în afara modelului 3 erau prea dureros de enumerat.

— Dar știu că nu te oprești din a o repeta, îi zise Charlie mamei sale într-o sâmbătă dimineață, după o deosebit de gravă clătinare din cap. Deși asta nu face vorbele tale mai *adevărate*. M-am săturat să stau tot timpul închis aici. Vreau să merg la o școală normală.

— O școală *normală*? răspunse mama lui. Scumpule, aici avem tot ce se găsește într-o școală normală. Cărți și calculatoare, hârtii și creioane, teste și note...

— Numai elevi nu, o întrerupse Charlie. În afară de mine, adică.

— Asta așa e, îl aprobă mama lui cu blândețe. Era o femeie atât de blândă încât, în realitate, nici măcar nu o învinuise vreodată pe mama ei pentru faptul că îi pusese numele de Olga. Și, *slavă Domnului* că e așa, pentru că lipsa elevilor înseamnă că nu te necăjește nimeni, că nu te hărțuiește nimeni și că nu-și bate nimeni joc de tine doar pentru că ești un pic altfel.

Chiar dacă Charlie era primul care recunoștea că era un pic mai mult decât altfel față de ceilalți, să fie protejat de atacul altor copii fiind închis în casă i se părea că era cam același lucru cu a-i scoate o așchie din deget tăindu-i mâna cu totul — rezolva problema, dar cu ce preț?